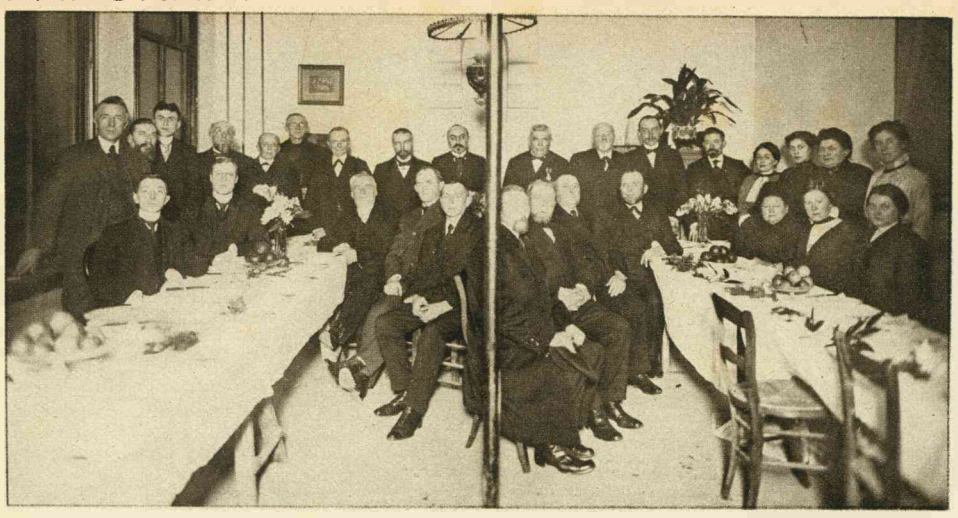


EEN EIGENAARDIG FEEST.

De herdenking van het vijftigjarig bestaan der gereformeerde kerk te Hoofddorp, waarbij alle nog in leven zijnde predikanten, die in de Haarlemmermeer gestaan hebben, tegenwoordig waren.



ONTWIKKELING EN ONTSPANNING VAN GEMOBILISEERDEN.

Door het „Comité ter ontwikkeling en ontspanning van gemobiliseerden" is o.a. een cursus gehouden in landbouwvakken waarvan de door de deelnemers behaalde diploma's onder veel belangstelling verleden week werden uitgereikt. Aanwezig waren o.a. Gen.-maj. Kleinhens; Kapt. Jhr. v.d. Mieden van Opmeer en de heer Heek, dir.-gen. v. d. Landb. *(foto's V.F.B.)*

„Toen kwam hij, Jerome, die duivel, alleen en niet gewond en hij zag mij, hoe ik wachtte, altijd wachtte op hem, dien hij wist, dat niet meer komen zou, nooit meer en hij naderde mij en .... lachte. Hij lachte omdat hij zijn wraakplan had volvoerd. Dat voelde ik. Hij zeide: Zoo vrouw Vaillan! Je man heeft me gevraagd je zijn groeten over te brengen. Hij is dood."

„Je liegt, schurk, en als hij dood is heeft hij jou niet gevraagd mij van hem te groeten," antwoordde ik.

„Jerome zei niets. Als in een droom bereikte ik ons huisje. Ik wist, dat mijn held dood was ... ik voelde het. Zacht legde ik jou neer in je houten kribje en ik boog mijn hoofd en schreide, schreide tot ik geen tranen meer had en niet meer schreien kon. Dat heb ik ook niet meer gedaan na dien tijd. Ik ben verhard geworden en nóg. Het is niet goed, jongen, ik weet het, maar ik heb nu slechts, behalve mijn liefde voor jou, één gevoel dat mij beheerscht: wraak te nemen op hem, die mijn levensgeluk vernietigde."

„Maar moeder....," begon Jean zacht.

„Luister verder, Jean, 't ergste heb ik nog niet verteld. Toen begon Jerome het mij weer lastig te maken. O, hoe haatte ik hem! Nooit gaf ik hem ook maar één woord ten antwoord, als hij op een eenzamen weg achter mij aanliep en mij van zijn liefde sprak. Alleen éénmaal, de laatste maal, toen, o Jean, als hij niet als een lafaard was weggeloopen was je moeder thans in de gevangenis en Jerome in de hel. 't Was op een avond toen hij waagde de klink van dat hekje op te lichten. Wat ik zeide, ik weet het niet meer, maar één gezegde van hem weet ik en zal ik nooit vergeten. Het staat met vurig schrift in mijn harde hart gegrift. Hij had begrepen hoe ik hem haatte, anders had hij die woorden nooit gesproken, want hij verwierp daardoor zijn laatste kans. Hij zeide:

Weet je wel, vrouw Vaillan, dat je man getroffen werd in den rug? En weet je ook wat dat zeggen wil? Dat beteekent één van beiden, òf hij is gevlucht en door een vijandelijken kogel achterhaald, òf hij was bij den stormloop, dien ook ik meemaakte, een der eersten en is bij ongeluk, hoor je, vrouw Vaillan, bij ongeluk zeg ik, door een der onzen in den rug geschoten. Maar door wien? Wie zal het zeggen? En hij lachte, zooals de duivel moet lachen wanneer hij weer een slachtoffer maakt. Ik stond versteend en steeds lachend keerde hij terug en wierp het hek in het slot. Het was goed dat hij wegging en niet langer binnen ons hek bleef. Toen wist ik wie de moordenaar van je vader was, Jean. Ik wist het zonder dat ik bewijzen had en ik zwoer hem wraak, eeuwige wraak." Ze zweeg .....

„Zie, mijn jongen," vervolgde zij na enkele oogenblikken, „dàt is mijn geschiedenis, die ik je vertellen wou. Ik heb je nu nog eenige korte woorden te zeggen. Weer is het oorlog. Jerome is vóór twintig jaar ook getrouwd, slechts getrouwd om een helpster op de boerderij te hebben. Hij heeft een zoon, die zijn oogappel is, en die zoon dient in jouw regiment. ..... Moet ik meer zeggen, Jean?"

„Ik zal hem dooden, moeder", zei Jean somber, en als een gelofte herhaalde hij: „Ik zal hem dooden."

„Stil jongen, spreek zachtjes. 't Is een oude schuld, die eindelijk vereffend zal worden .... een heel oude schuld", fluisterde vrouw Vaillan. „Laten we nu gaan slapen, Jean. 't Is misschien voor 't laatst in je ouderlijk huis."

* *

Daar stond hij, Pierre Jerome, met zijn vader en ze schudden elkaar de hand en omarmden elkaar, voor de jongen insteeg in den ongeduldig stampenden trein, die ook Jean wegvoerde van het kleine dorpje naar de velden der slachting. Jean volgde hem met oogen, waarin thans ook de haat glom, de haat, in hem overgebracht door zijn moeder. Geen mededoogen zou hij kennen en als zich de gelegenheid voordeed zou hij hem neerschieten als een dollen hond. De zoon van zulk een vader zou ook niet veel beter lot verdienen. Liever zou hij hem dooden in een eerlijk tweegevecht en hem toebulderen de reden waaròm, hem zeggen, dat het zijn vader was, die het geluk uit hun eenvoudige woning bande en dat hij daarvoor boeten moest met zijn jonge leven. Maar dat was onmogelijk en het moest op een wijze, zooals ook zijn vader werd gedood.

Spoediger dan hij dacht bood zich de gelegenheid. Geen stormaanval was er noodig om tot het doel te geraken. Het was als begunstigde hem het lot.

Bij een hevigen aanval der cavalerie streden ze beiden dapper, beiden voor 't zelfde doel, voor hun Frankrijk, doch in het hart van den ouderen man was haat jegens den jongeren en telkens, in het verwoedste van den strijd, wierp Jean een blik op hem of hij nog daar stond en niet was neergesabeld, zoodat een ander de straf aan hem voltrokken had. Maar de jonge Jerome stond en streed met leeuwenmoed en even kwam er verwondering in Jean, wijl een zoon van zulk een vader geen lafaard bleek te zijn.

„Retireeren!" klonk het signaal en langzaam, al strijdend terugtrekkend, kwamen zij onder bescherming hunner artillerie, die de vijandelijke ruiterij thans onder vuur nam en hen op hun beurt tot den terugtocht noopte. Het gevecht scheen ten einde en uitgeput zonken de mannen ter aarde, de geweren naast zich. Toen scheen het oogenblik voor Jean gekomen, want:

„Vrijwilligers" klonk het uit den mond van den luitenant en als één man stond ieder weer in de houding, kaarsrecht, en meldde zich, om te volvoeren een werk, dat hen misschien in den dood voeren zou. De luitenant koos. Vier man.

„Jij getrouwd?" „Neen luitenant". „Jij en jij .... en jij?"

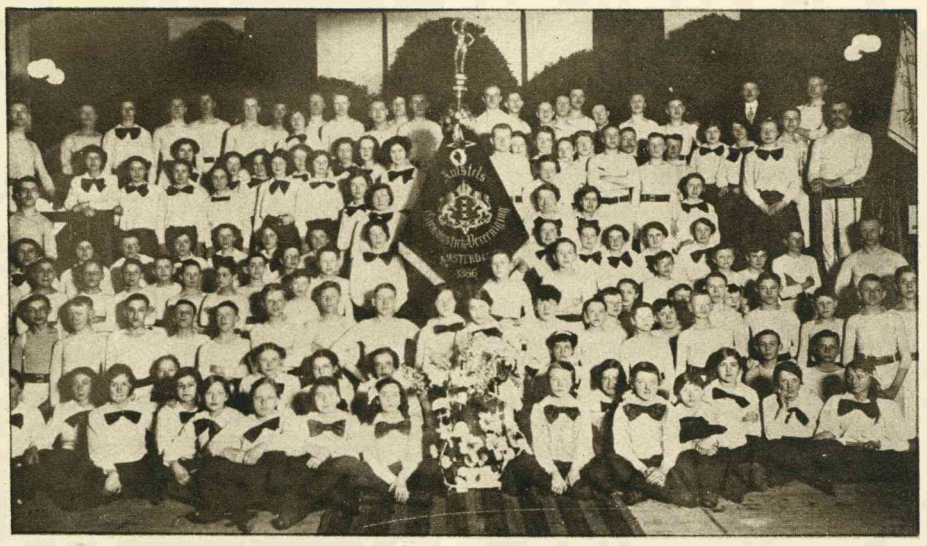
Beiden waren naar voren getreden en beiden werden aangewezen, mèt nog twee andere kameraden.

„Achter dat boschje, hier zeshonderd schreden vandaan", zei de luitenant, „staan twee kanonnen, door den vijand nog niet opgemerkt. Maak die onbruikbaar en denk eraan dat jullie op vijftig schreden afstand van hier in de vijandelijke vuurlinie staat. Wees voorzichtig."

Jeans hart bonsde. Als slangen kropen de vier mannen achter elkaar door het hooge gras. „Eerst de opdracht volvoeren", was de gedachte van Jean. „Eerst Frankrijk, dan mijn wraak".

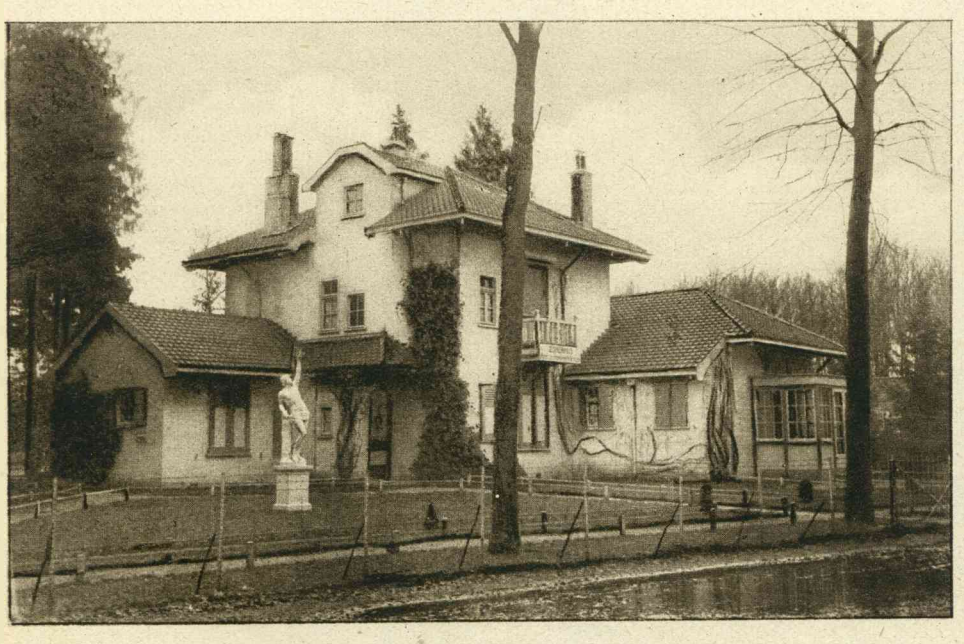
Honderd schreden waren ze pas verwijderd van de hunnen. Nòg waren zij niet opgemerkt. Honderdvijftig ..... tweehonderd schreden. Nòg niets werd gehoord. Zij waren eindelijk nog een goede honderd pas van het struikgewas waarachter de kanonnen, verlaten door de kanonniers, waren opgesteld, toen ze bemerkt werden.

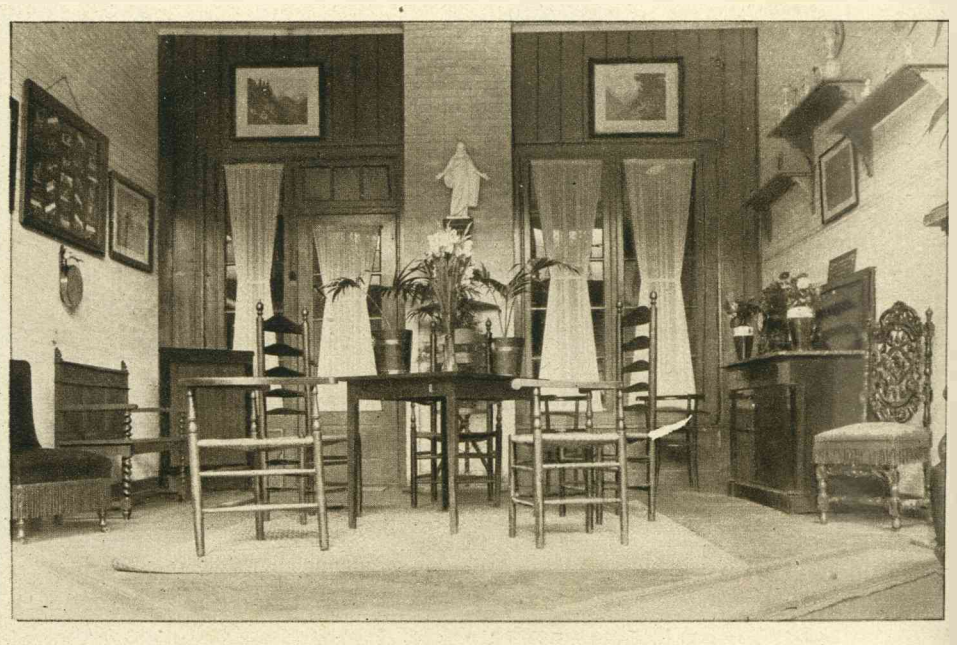
Een vreeselijk vuur braakte los. Door één gedachte bezield, hun plicht te doen, sprongen de vier mannen overeind en snelden naar het doel. Eén hunner gaf plotseling een hevigen gil, strekte hoog de armen boven het hoofd en, met een doffen smak, stortte hij ter aarde. Een oogenblik daarna viel de tweede. Jean zag om. Neen, de jonge Jerome was achter hem en moed straalde uit zijn jonge, heldere



„AMSTELS GYMNASTIEKVEREENIGING."

De bekende „Amstels Gymnastiekvereeniging" te Amsterdam, de grootste vereeniging op dit gebied in Nederland, herdenkt deze maand het feit van haar vijftigjarig bestaan. *(V.F.B.)*





EEN ZOMERHUIS VOOR HERSTELLENDE ZIEKEN.

Door de Christelijke Amsterdamsche Jongemannen-Vereeniging is te Zeist een Zomerhuis opgericht, waar haar van een ziekte herstellende leden in een gezonde en rustige omgeving een volledige genezing kunnen afwachten. In Christelijke kringen vooral heeft deze instelling, die er zeker een van de goede soort is, zeer de aandacht getrokken. — Onze foto's geven, links: een extérieur-opname van het huis; rechts: een intérieur-opname van de gezellige, smaakvol ingerichte conversatiezaal. *(V.F.B.)*